

KĀDU NAMU JŪS MAN UZCELSIET?

Paldies tev, brāli Grīn. Tā ir privilēģija. Sveicinu brāli un māsu Grīnus, un visus, kas šorīt atrodas šeit. Un es uzskatu, ka man ir dāvāta privilēģija – atnākt uz šo pielūgsmes vietu, lai izteiktu dažus paziņojumus.

2 Es šeit negribu aizņemt brāļa Grīna laiku, jo es vairākas reizes esmu dzirdējis brāļa Grīna runu, un, protams, mani iespaidoja tas, kā viņš mums pasniedza Tā Kunga Vārdu, un turklāt tik pazemīgi. Vakar viņš sacīja: “Man nav Vārda no Tā Kunga, kā tas varbūt atnāktu atklāsmes veidā, jo tas jau ir atsūtīts, taču,” sacīja, “es gribētu akcentēt to, kas jau ir pateikts.” Viņš sacīja: “Līdzīgi, kā Pāvils reiz kaut ko uzrakstīja Bībelē, bet es iznāku šeit, lai akcentētu to, ko viņš pateica.” Sacīja: “Man nav nekāda vēstījuma, es varu tikai akcentēt to, ko Tas Kungs jau ir pateicis.” Lūk, tas patiešām ir vērā ņemami – tāds jauns puisis, un izdzirdēt no viņa tādu piezīmi.

Tagad vienkārši kopā palūgsim.

3 Dārgais Dievs, es teju vai nezinu, kā lai iesāk, jo es jūtu, ka Tu šodien esi šeit, un Tavā Klātbūtnē mēs vienmēr jūtamies tik maziņi. Un es pateicos Tev par šo privilēģiju, lūk, Kungs, ka Tu esi dāvājis mums šo vietu. Mēs lūdzam, lai Tu satiecies ar mums katru reizi, kad mēs satiksimies šeit. Un lai Tavs varenais Gars virzās virs šīs pilsētas! Lai mēs esam spējīgi nest šo Evaņģēlija vēstījumu, kas mums ir dots un ielikts mūsu rokās šajās pēdējās dienās; lai tas tiek piepildīts un lai Tu iegūsti ikvienu dvēseli no Toskānas un apkārtnes, kurus Tu esi iepriekš nolēmis Dzīvībai. Dāvā šīs lietas, Tēvs, Jēzus Kristus Vārdā. Āmen.

4 Šorīt es šeit gribu izlasīt nelielu Rakstu vietu, pirms es izteikšu tos vārdus, kurus es vēlos izteikt. Tas atrodas Apustuļu darbos, 7. Apustuļu darbu nodaļa. Un, kamēr jūs to atšķirāt, mēs sāksim no 44. panta.

5 Un tā, šonedēļ mēs dosimies uz Šrīvportu, šajā nākamajā nedēļā, lai novadītu vairākas kalpošanas, lūk, mēs centīsimies, ja būs Tā Kunga griba. Brālis Mors, brālis Džeks Mors, ļoti labs mans un brāļa Perija draugs, un mēs mīlam brāli Džeku. Manuprāt, Vēstījums ir viņu tā kā nedaudz samulsinājis, jo īpaši dažas lietas, kuras mums ir dārgas un kam mēs ticam, ka tas ir atnācis mums caur Septiņu Zīmogu atklāšanos, kā mēs tam ticam, tādas kā “čūskas dzimums” un “ticīgo Mūžīgā drošība”, un tā tālāk, daži no tiem Vēstījumiem. Nu, varbūt citiem... Mēs neuzskatām, ka tas ir sarežģīti, bet tas...ir jāatver sirds Patiesībai. Mēs ticam, ka mēs dzīvojam pēdējā laikā. Tas mums ir tik ļoti reāli, ka mēs vienkārši esam ceļa galā.

6 Un runāt kāda cita cilvēka draudzē, nu, tu gribi cienīt tā cilvēka viesmīlību, ka viņš ir devis tev iespēju atnākt uz viņa draudzi. Un es, protams, zinādams, ka viņi Tam netic, es izrādu viņiem pietiekamu cieņu, lai... Es varu tur runāt par daudz ko citu, izņemot To; ja nu vienīgi gadās, ka Svētais Gars to nedaudz pagrūdīs, ziniet, tad es noteikti pateikšu tā, kā pateiks Viņš. Un es zinu, ka man ir šādi jārikojas, un es ceru, ka es nekad neiemācīšos rīkoties citādāk. Saprota? Vienkārši sacīsim to tā, kā to saka Viņš.

7 Un tā, izlasīsim šeit tikai pantiņu vai divus no 7. Apustuļu darbu nodaļas, sākot ar 44. pantu.

Mūsu tēviem bija tuksnesī liecības telts, kā Tas, kas ar Mozu runājis, bija pavēlējis, lai viņš to celtu pēc redzētā parauga.

To pārņēmuši, mūsu tēvi ar Jozuu arī ienesa to pagānu zemē, ko Dievs izdzina mūsu tēvu acu priekšā līdz Dāvida dienām;

tas iemantoja Dieva priekšā žēlastību un lūdza, kaut viņš atļautu viņam gādāt mājokli Jēkaba Dievam.

Salamans uzcēla Viņam namu.

Bet Visuaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos, kā pravietis saka:

debesis ir Mans goda krēsls, zeme Manu kāju pamesls; kādu namu jūs Man uzcelsi, saka Tas Kungs, vai kur ir Mana dusas vieta?

Vai Mana roka nav to visu darinājusi?

8 Balstoties uz šīs izlasītās Rakstu vietas, es gribu pateikt dažus vārdus, kurus es gribētu pateikt, pirms brālis Perijs sludinās mums rīta vēstījumu.

9 Es to uzskatu par ļoti svarīgu notikumu manā Toskānas apmeklējuma laikā. Es atbraucu šurp, jo es tiku vadīts braukt uz šejieni. Es atbraucu šurp, jo mani šurp atsūtīja Svētais Gars caur vīziju. Es zinu, ka tas, iespējams, var šķist dīvaini. Taču Viņš, cik nu es zinu, viss, ko es zinu par Dievu – es caur vīziju tiku atsūtīts uz Toskānu. Es esmu brīnījies, kā es vispār varēju būt atsūtīts uz šo tuksnesīgo vietu. Un turklāt šurp, kur...

10 Garīgi runājot par šo pilsētu, es nezinu nevienu citu vietu, kas būtu tik garīgi mirusi kā šī Toskānas pilsēta. Šeit notiek karš starp draudzēm. Šeit ir strīdi starp ticīgo sanāksmēm. Šeit nav nekādas vienotības, un ikviens grābj un nelaiž vaļā, un apspiež, un mēģina dabūt šo te, un pievērst savai ticībai. Tas ir tuksnesis arī garīgajā ziņā.

11 Bet tad es lasu Bībelē, ka Dievs aizsauca Mozu prom no viņa tuviniekiem un no visa, kas viņam bija dārgs, un aizsūtīja viņu tuksnesī, lai uzrakstītu Bībeles Likumus. Tā bija Vecā Derība, pirmās četras grāmatas, pirmā, otrā, trešā, ceturtā Mozus grāmata. Viņš...Es nenosaucu tās pēc kārtas, taču tās ir četras grāmatas. Tā patiešām ir Vecā Derība, tāpēc ka viss pārējais no tā bija tas, ko sacīja pravieši, Dāvida psalmi un tā tālāk, izņemot ķēniņu hronikas. Taču tās bija Vecās Derības pamati. Mozus to uzrakstīja pēc tam, kad viņš tika izsaukts no savas dzimtenes, kur viņš bija dzimis un uzaudzis starp saviem ļaudīm, bet tika aizsūtīts tuksnesī, lai uzrakstītu šo Vecās Derības grāmatu.

12 Turklāt es to ieraugu Jaunās Derības grāmatā, kur Pāvils, kas ir autors, tas ir, nevis autors, bet Jaunās Derības uzrakstītājs. Arī viņu Gars aizsūtīja prom no viņa ļaudīm uz Arābiju, kur viņš sabija trīsarpus gadus, lai atrastu iedvesmu. Un Pāvils ir galvenais Jaunās Derības rakstītājs. Lūk, ir arī Matejs, Marks, Lūka un Jānis, taču viņi bija pierakstītāji, kas vienkārši aprakstīja to, ko runāja Jēzus, kad viņi bija ar Viņu. Taču paskatieties uz vēstuli Timotejam un Romiešiem, un Ebrejiem, un tā tālāk, Pāvils bija saņēmis iedvesmu Jaunās Derības uzrakstīšanai; ņēma visu Veco Derību kā ēnu un salika visu pa vietām. Un Dievs to atzina un padarīja to par Jauno Derību.

13 Un tā, ja jau Vecajai Derībai bija jāaiziet no...rakstītājam bija jāaiziet no saviem ļaudīm uz tuksnesīgu vietu, lai saņemtu iedvesmu Vecās Derības uzrakstīšanai. Un arī Jaunajā Derībā tas Autors aizveda rakstītāju uz tuksnesīgu vietu, lai saņemtu iedvesmu Jaunās Derības uzrakstīšanai. Un šīs Grāmatas ir aizzīmogotas ar Septiņiem Zīmogiem; es uzskatu, ka ir vajadzīgs tas pats, lai atvērtu tos Septiņus Zīmogus šajās dienās. Atstāt to, kas tev ir dārgs, kas tev ir mīļš, un mājiņu, ko man bija uzdāvinājuši cilvēki, un manus tuviniekus un draugus, un plaukstošu draudzi, kur visa bija gana; bet atstāt to, aiziet prom no turienes un aizbraukt prom uz tuksnesi, kur tu nevienu nepazīsti un kur viss ir pret tevi.

14 Taču ir kaut kas tāds attiecībā uz Dievu, ka Viņš vada cilvēku izdarīt to, kas vispār ir ārpus viņa paša saprašanas, lai tas būtu Dieva slavai un godam. Un es uzskatu, nevis sava goda dēļ, taču es uzskatu, ka tā ir privilēģija, ka man bija jāatstāj viss, kas man bija dārgs, nokļūt šeit, šajās tuksnesīgajās vietās un ciest tā, kā es vēl nekad savā dzīvē neesmu cietis, šeit, šajās mežonīgajās vietās jeb šajā tuksnesī. Taču es ticu, ka izdarot to un pakļaujoties tam, ko lika darīt Dievs, Dievs atvēra mums šīs pēdējās dienas noslēpumus. Un te nu mēs esam ar šo Vēstījumu.

15 Lūk, daudzi cilvēki man sekoja, un tajā nav nekā neparasta. Parasti cilvēks, ko mēs... Cilvēki mīl viens otru, un tas, mīlestība, liek cilvēkam darīt tādas lietas, kuras viņš nemaz nedomāja darīt. Un daudzi no jums ir atstājuši savas mājas, jūs esat atstājuši visu, lai tikai aizbrauktu, atbrauktu šurp uz tuksnesi.

16 Daudzi man ir zvanījuši, daudzi man ir jautājuši: “Vai mums būtu jābrauc uz Arizonu? Vai

mums tā būs laba vieta?” Nu, kā tas bija pateikts par Mozu un pārējiem, tā nebija auglīga vieta, tā nebija vieta, kur aug granātāboli.

17 Šeit ir grūti atrast darbu, bet dzīvošana ir dārga, ikdienas izdevumi ir lieli. Patiešām, šajā vietā ir grūti dzīvot, Toskānā, Arizonas štatā; algas ir mazas, bet pārtika un īre ir dārga. Tā ir skarba vieta dzīvošanai, tādā ziņā. Taču veselībai šeit ir labi, šeit ir sauss. Un reizēm mēs... Mūsu prātam nav jāpielīdzinās šai pasaulei.

18 Mums ir jāskatās uz Svētā Gara vadību. Taču viena lieta mani uztrauca, kad es devos uz šejieni un sacīju cilvēkiem: “Nu, tev nevajadzētu braukt,” vai arī, “tev vajadzētu braukt,” to es atstāju katram individuāli, kā nu Dievs vada to cilvēku rīkoties. Es domāju, ka tā būtu jādara katram no mums – jābūt Gara vadītam tajā, kas ir jādara.

19 Un daudzi no jums šeit ir no Džefersonvilas apkārtnes un no tās sanāksmes, un jūs esat atbraukuši šurp. Un tā, tas, kas mani uztrauca, bija pielūgsmes vieta.

20 Un es saprotu, kad lasu šeit Rakstos par Stefanu un viņa pirmsnāves runu; jo viņu uzreiz pēc tam nomētāja ar akmeņiem par viņa vēstījumu. Kad viņš runāja, viņš sacīja: “Mūsu tēvi,” runādams par ebrejiem agrīnajās dienās, kā tie centās atrast labvēlību Dieva priekšā, uzcelt pielūgsmes namu. Viņš sacīja, ka “Sālamans uzcēla Viņam māju” jeb celtni. Mēs zinām to stāstu.

21 Taču man patīk viņa nākošie vārdi: “Taču Visaugstākais nedzīvo rokām darinātos namos.” Vēl citā vietā, Jesajas grāmatā, viņš sacīja: “Ķermeni Tu esi Man sagatavojis”; saprotiet, nevis upuri un pienesumus, un ēkas, un tā tālāk, bet “ķermeni Tu esi Man sagatavojis”. Nu, mēs saprotam, ka toreiz viņš runāja par to ķermeni, kurā dzīvoja Dievs, Kristū.

22 Taču šodien es ticu, ka šī iedvesma, kas atnāca brālim Grīnam, pārvākties uz šejieni, viņam un māšai Grīnai, atstājot savu vietu tur tālu austrumos, lai...tur Teksasā, lai atbrauktu uz šejieni ar...lai sāktu no nulles; vienkārši sekojot iedvesmai, jūtot, ka viņiem tas ir jāizdara. Es augstu vērtēju cilvēkus, kuri seko Kristus vadībai, neskatoties uz to cenu, kas viņiem būs jāsamaksā.

23 Kaut arī visa pasaule, varbūt tavi vislabākie draugi uzskata, ka tu rīkojies nepareizi, taču tev tas ir pareizi. Kamēr vien tu jūti, ka kaut kas aiz tā stāv, tas ir Dievs, kas tevi virza; tas vienmēr ir pareizi, un tas vienmēr izdosies.

24 Redziet šo jauno pāri, talantīgs jauns cilvēks. Es nesaku to tāpēc vien, ka viņš sēž šeit. Un šī jaunā lēdija ar saviem mazuliem, ar savu ģimeni, kas ir jāizaudzina, bet viņam bija jāpamet savs darbs un viss pārējais, lai pārbrauktu uz šejieni.

25 Es atceros, kā pirms daudziem gadiem es tiku aicināts kalpošanai. Es nekad nebiju veiksmīgs draudzes gans, jo man ir klejotāja, klaiņotāja gars. Es nekur neesmu apmierināts. Vienkārši, kur virzās Gars, man ir jāvirzās ar Viņu, jo man ir Vēstījums. Jēzus sacīja: “Man ir jāsludina arī tajā citā pilsētā.”

26 Taču ir tie, kas ir gani, kas pieskata ganāmpulku. Es esmu ļoti pateicīgs, ka brālis Perijs sekoja Svētā Gara vadībai un šodien mums ir dievnams. Tas ir mazs. Taču sākumam pietiek, lai paskatītos, ko Svētais Gars... Nezinādami, vienkārši virzīsimies soli pa solim. Lūk, es ticu, ja Dievs pateica brālim un māšai Grīniem atbraukt uz šejieni un ir devis vietu, kur mūsu bērni var atnākt uz svētdienas skolu pielūgsmei, tā vietā, lai trauktos ar velosipēdiem, būtu uz ielām un turpu šurpu skraidītu; tāpat arī mēs tā vietā, lai sēdētu un klausītos tur kaut ko pa radio, kaut arī tas ir normāli.

27 Taču mēs kā šī cilvēku grupa, mums ir Vēstījums šim laikam. Mēs ticam, ka Dievs ir devis mums Vēstījumu. Un brālis Grīns ir...es negribu saukt viņu par savu palīgu, jo mēs... Lai gan, tā tas ir, viņš ir mans palīgs, mēs esam kopā šajā Vēstījumā. Brālis Grīns sludina to pašu un Vēstījumu, kuram ticu es. Viņš ir atstājis savas mājas, viņš ir atstājis savus tuviniekus, viņš ir atstājis savu draudzi. Viņš, manuprāt, bija apgabala uzraugs vai kaut kas tāds vienā organizācijā, bet visu atstāja, kad viņš izdzirdēja Šo. Viņš atstāja visu, kas viņam bija dārgs, lai arī atbrauktu uz tuksnesi, lai vienkārši atbalsfītu to, ko Dievs mums tagad dod.

28 Es saku, ka ticu, ka tam būtu jābūt ne tikai mūsu sirdīs, bet tam būtu jābūt mūsu pienākumam – atbalstīt viņu, kā vien varam, apmeklēt dievkalpojumus, nākt uz šejieni pielūgsmei un padarīt šo par vietu, kur Dievs var atklāt mums tās lietas, kuras Viņam ir priekš mums. Un kā viņš sacīja: “Šis Vēstījums nenāk pie manis caur iedvesmu, kā tas varbūt notiek ar kādiem no mums, taču,” sacīja viņš, “es esmu šeit, lai atbalstītu to, ko Dievs jau ir devis.” Kāds apgalvojums! Un es ticu, ka, ja mēs visi sadarbosimies, mēs ieliksīm tajā mūsu sirdis.

29 Es zinu, ka katrs no jums, ja jūs domājat tā, kā domāju es, bet es tik ļoti alkstu redzēt Dieva Garu kustībā, ka es teju vai nevaru to izturēt. Daži pārdzīvojumi, kas mani bija tur kalnos, vienkārši sajūst to vēlreiz, To kaut ko, kad tas bija tik godpilni manā sirdī, kad reiz es saņēmu glābšanu! Un mēs varam kaut kur atnākt, mēs varam pasēdēt, un mēs redzam to mūsu vidū, ka mēs izkalstam. Kad mēs atrodamies šeit tuksnesī, es atrodos starp maniēm brāļiem, viņi runā ar mani, un es runāju ar viņiem; vienmēr, tā nedaudz pavērojot, sajūtot to ar Garu, kā tas mēdz būt, vienkārši ieraudzīt, kādā stāvoklī ir brālis, ieraudzīt, kas nav kārtībā. Es sāku manīt, kā mēs visi nosliecamies, atkāpjamiem no Gara. Tas kļūst mums kaut kas pārāk parasts. Mums ir jāpielūdz Garā, kur Dieva Gars... Mūsu Vēstījumam ir jābūt ne tikai šī laika liesmai, bet tai ir jābūt liesmai arī mūsu sirdīs. Saprotat? Tam ir jābūt mūsu sirdīs, citādāk mēs nevarēsim...mēs nevarēsim To pasniegt cilvēkiem pareizi. Ir vajadzīgs, lai Vēstījumu nes Pats Gars. Un es ļaļaujos un ticu, ka ikviens no jums ir īsts kristietis.

30 Tagad viņiem ir vajadzīgi svētdienas skolas skolotāji. Viņiem būs vajadzīgs personāls. Un es gribu to pateikt, lai jūs to pilnībā saprastu. Šī ir mana draudze.

31 Es esmu šeit bijis trīs gadus. Un man atvērās vienas durvis, tas bija brālis Maks, kas ielūdza mani sludināt. Lai Dievs viņu svētī. Neviena cits cilvēks mani nav aicinājis; nekas pret viņiem, viss kārtībā. Brālis Broks, mans labs draugs, brālis Gilmors, daudzi no šiem vietējiem brāļiem pentakostiem ir ļoti, ļoti īsteni un labi mani draugi. Es viņus mīlu; man nav nekas pret viņiem. Es saprotu viņu stāvokli. Viņi nevar ielūgt mani uz turieni un palikt savā organizācijā. Saprotiet, viņi nevar to izdarīt. Tāpēc ka, ja viņi to izdarīs, tad viņus izdzīs. Tāpēc jūs saprotat viņu stāvokli. Man ar to bija jāstāpās. Taču, ak, lai tas vienmēr ir: “Vispirms meklējiet Dieva Valstību,” Dieva gribu.

32 Un tā, lūk, brālis Grīns, Dievs atsūtīja viņu uz šejieni un atvēra mums draudzi ar tādu pašu dārgu Ticību, kā ticam mēs; mums ir jābūt ļoti pateicīgiem Dievam un jānāk uz katru dievkalpojumu, jāpiepilda visas iespējamās vietas. Un, ja mums ir paprasījuši, pasaukuši palūgt, pameklēt, izdarīt, tad būsim tādi kareivji...ar lielu vēlmi to darīt. Saprotat?

33 Saglabājiet šī Vēstījuma reputāciju, dzīvojiet pareizu dzīvi. Nepieļaujiet, lai Tam pielīp kaut kādi netīrumi. Mēs dzīvojam pārāk vēlā laikā. Ir jau ir ļoti vēla stunda. Dzīvosim To tīri. Jā, manai dzīvei, jūsu dzīvei, visām mūsu dzīvēm ir jābūt sakārtotām Dieva priekšā.

34 Mūsu jaunatne mētājas no vienas vietas uz otru, no pasākuma uz pasākumu, un viņi arvien vairāk attālinās no Dieva. Tā tas ir. Jā, tā ir taisnība. Es redzu to savos bērnos, un es redzu, kā es pats nonāku līdz tam, ka... Jums, jums ir jāsanāk kopā, lai pielūgtu Dievu; tā ir teikts Bībelē: “Kad mēs redzam tās dienas tuvošanos, vēl jo vairāk sanāciet kopā.” Ja šeit būs tikai divi cilvēki, esi viens no viņiem. Lūk, tas... Un, ja mēs sanākam kopā un kopā pielūdzam, tad mēs vienkārši...tas ir kaut kas cits, Jēzus sacīja: “Kur divi vai trīs ir sapulcināti Manā Vārdā, tur Es būšu viņu vidū.”

35 Lūk, kā es jau minēju, brālis Grīns man sacīja, un viņš to pateica... Mana sieva atnāca un izstāstīja man, ko viņš pateica, kad es biju prom. Un šorīt viņš pateica: “Šī kancele ir pieejama jebkurā laikā”. Lūk, parasti... Tas ir, pieejama, lai es varētu runāt.

36 Lūk, parasti man bija jābrauc līdz pat Džefersonvilai Indiānā, lai izteiktu Vēstījumu, kuru man deva Dievs, lai nestu to cilvēkiem; jābrauc līdz pašai Džefersonvilai Indiānā, un jūs visi braucat cauri visai valstij un klausījāties pa telefona pieslēgumu un tā tālāk, lai dzirdētu Vēstījumu, jo, pateicoties tam, mēs dzīvojam. Saprotiet, lūk, kāpēc mēs esam šeit. Nu ko, tā darīt mums vairs nevajadzēs.

37 Ja Dievs dod man Vēstījumu, es varu atnākt šurp pie šīs kanceles un sludināt to, un justies brīvi, to darot. Jā. Un es ticu, ka caur to visuvarenais Dievs jūs svētīs, ja jūs tagad turēsieties pie šīs draudzes, pie šīs cilvēku grupas. Ne tikai tas, bet iziesim un paskatīsimies, vai mēs varēsime ievest arī citus. Saprotiet, it visur runāsim ar citiem, runājiem ar viņiem par mūsu draudzi un ko tas nozīmē. Ka mūsu draudze... Mēs esam šeit. Mēs gribam, lai jūs nākat, atvedat svešiniekus, un es esmu pārliecināts, ka tas nāks par labu mums visiem. Saprotat? Mums ir ēka, par ko mēs esam pateicīgi. Mēs esam pateicīgi par šo vietu, kur sanākt kopā.

38 Taču "Visaugstākais nedzīvo ar rokām celtos namos", saprotiet, "jo debesis ir Mans goda krēsls un zeme Manu kāju pamešs; un kur ir Mana dusas vieta? Bet ķermeni Tu esi Man sagatavojis."

39 Un Kristus Ķermenis esam mēs. Tāpēc, kad mēs šādi dodamies no vienas ēkas uz nākošo ēku, manuprāt, izsakot mūsu Vēstījumus un...mēs brauksim un novadīsim dziedināšanas dievkalpojumus. Un visu, ko Tas Kungs atklās mums darīt, mēs darīsim šeit, šajā draudzē, līdz tā izaugs tik ļoti, ka jums būs jāpārvācas vēl kaut kur un vēl kaut kur, līdz atnāks Jēzus. Lai Dievs jūs svētī.

40 Brālis Perijs Grīns sniedz komentārus un pēc tam lūdz brāli Branhamu iesvētīt viņu kalpošanai—Tulk.]

Nolieksim mūsu galvas.

41 Dārgais Dievs, kad mēs stāvam šeit, uz šīs platformas, kas simbolizē...tieši šeit virs altāra...mēs saprotam, ka mēs esam izmirstoša cilvēku rase, kas attiecas uz šo zemi. Mēs skatāmies uz to, kas ir uz ielām, un redzam, ka grēks ir it visur un ka Dieva Godība strauji atkāpjas. Un mēs zinām, ka tad, kad Dieva Godība pacelsies augšup, tad kopā ar To aizies arī Draudze. Dievs, mēs vēlamies būt tur.

42 Pirms dažām dienām es stāvēju šeit uz ielas stūra, tieši pāri ceļam, vērodams, kā pa ielu virzās tā parāde; un redzēju, kā pa priekšu brauc tie vecie Pirmā Pasaules Kara tanki; pēc tam aizbrauca lielais, smagais Šermana tanks, pēc tam brauca citi un citi, un citi, pēc tam mātes ar zelta zvaigznēm; salauzta ģimenes ar raudošu sievu un mazs dēliņš vecās drēbītēs, pazaudējis savu tēti; un veca māte, pazaudējusi dēlu. Es nodomāju, cik skumji ir stāvēt uz ielas un vērot, kā garām iet kaut kas tāds! Pēc tam es ievēroju, ka tieši tad, kad viņi gāja garām šai ēkai, izmainījās mūzika un sāka skanēt "Kristus kareivji, uz priekšu!" Pirms tam spēlēja savus maršus, taču tad, kad viņi gāja garām šai vietai!

43 Dārgais Dievs, es aizdomājos par cita varena laika iestāšanos, un tā būs augšāmcelšanās, kad pirmie iznāks veterāni, svētie, patriarhi. "Jo mēs, kas būsim šeit dzīvi, nepabrīdināsim jeb nepatraucēsim tos, kas ir aizmiguši; jo Dieva bazūnei atskanot, mirušie Kristū uzcelties pirmie." Tad, kad mēs ieraudzīsim to vareno...kā tie cilvēki dosies, maršējot cauri debesīm; bet mēs stāvēsim, gaidīdami savu pārmainīšanos, zinādami, ka arī mēs nostāsimies ierindā. Dievs, padari mūs par uzticamiem kareivjiem.

44 Tikai tie, kas patiešām ir piedalījušies un bijuši karā, zina, ko patiešām nozīmē redzēt tos garām braucošos tankus. Un Dievs, mēs domājam, ka tie, kas ir bijuši cīņā par dzīvību, sapratīs, ko tas nozīmē, kad mēs gaidām savu kārtu, lai ieņemtu pozīciju un vietu iekš augšāmcelšanās, lai paceltos augšā.

45 Un šis mans jaunais brālis stāv šeit, labi trenēts, gatavs, apgādāts, gaida, lai padzīvojais vīrs uzliktu viņam rokas, tāds vecs veterāns, kas ir pabijis tur frontes līnijās, zina, ka arī viņam ir jādodas kaujā. Dārgais Dievs, es uzlieku šim brālim savas necienīgās rokas, kas simbolizē Tavējās. Svētī brāli Grīnu, dārgais Dievs, es viņu svētu Jēzus Vārdā. Lai viņš nes šo Vēstījumu, Kungs, šajā pilsētā un it visur, kur Tu viņu aicināsi. Lai viņš ir uzticīgs, ar Garu piepildīts, dzīvo nevainojamu dzīvi. Dievs, lai viņam pieder cilvēku sirdis, lai viņš varētu viņus mācīt un viņus vest, un norādīt viņiem uz taku, pa kuru mēs visi gribam iet. Dāvā to, Kungs.

46 Svētī viņa uzticīgo sievu, viņa mazos bērniņus. Svētī mūsu kā brāļu kristiešu kopīgos pūliņus šeit uz zemes, lai mēs varētu aiznest šo Evaņģēliju līdz pasaules galam. Lai pār viņu nonāk Tavs Svētais Gars, Dievs. Mēs lūdzam Jēzus Kristus Vārdā un atdodam viņu Tev. Āmen.

Lai Dievs tevi svētī, brāli Perij. Nes Dieva Vārdu!

KĀDU NAMU JŪS MAN UZCELSIET?

(WHAT HOUSE WILL YOU BUILD ME?)

Šo svētrunu brālis Viljams Marions Branhams sludināja 1965. gada 21. novembrī Toskānā, Arizonas štatā, ASV. Ieraksts ar numuru 65-1121 ilgst 27 minūtes. No angļu valodas uz latviešu valodu tulkots 2021. gadā.